

Sygn. akt: I C 699/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej z siedzibą w G.

przeciwko Ł. Ł.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Ł. Ł. na rzecz powódki Gminy Miejskiej G. w G. kwotę 12.270 zł (dwanaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.07.2020 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.790 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 699/20 upr.

UZASADNIENIE

Powódka Gmina Miejska G. wniosła o zasądzenie od pozwanego Ł. Ł. kwoty 12.270,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.07.2020 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dnia 5.06.2019 r. doszło do usunięcia stanowiącego własność pozwanego pojazdu znajdującego się w strefie zamieszkania bez tablic rejestracyjnych i w stanie znacznego uszkodzenia, a następnie pozostawienia go na parkingu strzeżonym, zaś koszt tego usunięcia i przechowywania wyniósł 12.270,00 zł. Wskazała, że do poniesienia owych kosztów obowiązany jest właściciel pojazdu, zaś polubowne próby rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do uregulowania dochodzonej pozewem kwoty.

Kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego Ł. Ł. domagał się oddalenia powództwa w całości. Nadto wniosł o zasądzenie wynagrodzenia za czynności kuratora według norm prawem przepisanych. Argumentował, że powódka winna skutecznie powiadomić właściciela pojazdu o jego usunięciu i skutkach nieodebrania pojazdu. W konsekwencji wobec braku doręczenia pozwanemu pisemnego powiadomienia, brak jest podstaw do przyjęcia, że zostały spełnione warunki formalne zastrzeżone treścią art. 50a ustawy – Prawo o ruchu drogowym dające podstawy do uznania, że pojazd został porzucony przez właściciela z zamiarem wyzbycia się, zaś nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od strony zobowiązanej. Zdaniem kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego procedura

usunięcia pojazdu pozwanego była bezpodstawna, co wyklucza obciążenie pozwanego dochodzoną pozwem kwotą. Dodał, że strona powodowa nie wykazała w sposób jednoznaczny, iż to pozwany był ostatnim właścicielem pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5.06.2019 r. firma (...) M. F. usunęła, znajdujący się w miejscu znalezienia, tj. przy ul. (...) w G., w stanie znacznego uszkodzenia i bez tablic rejestracyjnych pojazd marki V. (...), nr rej. (...), stanowiący w dniu jego usunięcia własność pozwanego Ł. Ł.. Podstawę usunięcia pojazdu stanowiła wydana w dniu 5.06.2019 r. przez Straż Miejską w G. dyspozycja usunięcia pojazdu nr (...), po czym pojazd pozostawiono na parkingu strzeżonym w G., przy ul. (...). Burmistrz Miasta G. zarządzeniem nr (...) z dnia 2.07.2020 r. przejął na własność Gminy Miejskiej w G. z mocy ustawy w/w pojazd. Zarządzenie weszło w życie w dniu 2.07.2020 r. Usunięty pojazd nie był zarejestrowany na pozwanego Ł. Ł..

(dowód: dyspozycja usunięcia pojazdu nr (...) – k. 10,

zarządzenie nr (...) z dnia 2/07.2020 r. – k. 9,

pismo Starostwa Powiatowego w G. z dnia 27.04.2021 r. – k. 62)

Pismem z dnia 22.03.2019 r. powódka skierowała do pozwanego pismo z poleceniem niezwłocznego usunięcia pojazdu i informacją o konsekwencjach nieodebrania pojazdu w zakresie poniesienia przez właściciela kosztów jego usunięcia.

(dowód: pismo z dnia 22.03.2019 r. – k. 14)

Koszt usunięcia i przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym wyniósł 12.270,00 zł, na którą składała się kwota 450 z tytułem kosztów usunięcia pojazdu a także kwota 11.820,00 zł tytułem kosztów przechowywania pojazdu w okresie od dnia 5.06.2019 r. do dnia 3.07.2020 r. Fakturę nr (...) wystawioną przez firmę (...) M. F. opłaciła Gmina Miejska G. w dniu 7.07.2020 r.

(dowód: faktura VAT z dnia 3.07.2020 r. – k. 7)

Pismem z dnia 4.08.2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty tytułem zwrotu kosztów usunięcia z drogi spornego pojazdu. Ł. Ł. nie odebrał kierowanej do niego korespondencji.

Pozwany przebywa poza granicami kraju w Niemczech, zaś termin jego powrotu do kraju nie jest znany.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 4.08.2020 r. – k. 5-6v,

pismo z dnia 19.12.2018 r. – k. 13,

pismo z dnia 5.04.2019 r. – k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny, który wynika przede wszystkim z treści dokumentów zalegających w aktach sprawy. Poza sporem w szczególności ostatecznie pozostała kwestia tego, czy pozwany był ostatnim właścicielem pojazdu marki V. (...), nr rej. (...). Jedynie marginalnie należy wskazać, że okoliczność ta wynika z treści pisma Starostwa Powiatowego w G. Wydziału Komunikacji z dnia 27.04.2021 r., w którym wskazano, że właścicielem w/w samochodu osobowego od 30.07.2018 r. do 2.07.2020 r. był pozwany Ł. Ł.. Pojazd ten nie był nigdy zarejestrowany na pozwanego, ale bezspornie na mocy umowy sprzedaży tegoż pojazdu zawartej 30.07.2018 r. był jego właścicielem. Kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego po nadesłaniu pisma z dnia 27.04.2021 r. z Wydziału Komunikacji, na rozprawie dnia 6.05.2021 r. nie zgłaszał już zarzutów co do przysługującego pozwanemu prawa własności pojazdu, a zatem jak się zdaje okoliczność ta została przez kuratora zaakceptowana. Niekwestionowana w sprawie była także wysokość dochodzonego roszczenia.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia pozostała zasada odpowiedzialności pozwanego wobec powódki. Kurator nieznanego z miejsca pobytu podnosił bowiem przy tym, że wobec braku doręczenia pozwanemu pisemnego powiadomienia o usunięciu pojazdu, brak jest podstaw do przyjęcia, że zostały spełnione warunki formalne zastrzeżone treścią art. 50a ustawy – Prawo o ruchu drogowym dające podstawy do uznania, że pojazd został porzucony przez właściciela z zamiarem wyzbycia się, zaś nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od strony zobowiązanej.

Rozstrzygając zdiagnozowaną wyżej kwestię sporną wskazać należy, że zgodnie z art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2021.450) pojazd pozostawiony bez tablic rejestracyjnych lub pojazd, którego stan wskazuje na to, że nie jest używany, może zostać usunięty z drogi przez straż gminną lub Policję na koszt właściciela lub posiadacza. Zgodnie zaś z ust. 2 w/w regulacji pojazd usunięty w trybie określonym w ust. 1, nieodebrany na wezwanie gminy przez uprawnioną osobę w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia, uznaje się za porzucony z zamiarem wyzbycia się. Pojazd ten przechodzi na własność gminy z mocy ustawy.

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu nie budził fakt, iż Straż Miejska w G. była uprawniona do dokonania usunięcia pojazdu marki V. (...), nr rej. (...), którego pozwany był niewątpliwie właścicielem. Pojazd pozwanego został pozostawiony bez tablic rejestracyjnych, a także w stanie znacznego uszkodzenia i bez ważnego ubezpieczenia oc. Niewątpliwie również pojazd został porzucony przez właściciela. Jego usunięcie z drogi nastąpiło w dniu 5.06.2019 r. i do chwili obecnej, a zatem w ciągu niemal dwóch lat od jego pozostawienia pozwany nie zainteresował się losem tego pojazdu. Okoliczność ta jest wystarczająca do uznania, że pojazd został porzucony przez Ł. Ł. z zamiarem jego wyzbycia się, bez względu na to, czy doszło do skutecznego doręczenia pozwanemu wezwania dot. konieczności jego usunięcia i informacją o konsekwencjach jego nieodebrania.

Oceniając stosunek prawny, z którego wynika obowiązek zapłaty za odholowanie pojazdu wskutek pozostawienia go bez tablic rejestracyjnych, wskazać trzeba, zgadzając się z poglądem Sądu Okręgowego w Warszawie (XXVII Ca 1457/16), że z mocy art. 50a ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, stanowiącym o "usunięciu z drogi na koszt właściciela lub posiadacza", powstał między stronami niniejszego procesu specyficzny stosunek prawny, wykazujący z jednej strony pewne cechy bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.), ponieważ właściciel pojazdu uniknął wydatku w postaci kosztów usunięcia pojazdu, a z drugiej - pewne cechy prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia (art. 752-757 k.c.)." Uwzględniając, że w kwestii ponoszenia tych kosztów mamy do czynienia, jak wyżej wskazano, z prowadzeniem cudzych spraw bez zlecenia, właściciel pojazdu jest odpowiedzialny za koszty usunięcia bez względu na to, czy ponosi winę za zaistniały stan rzeczy, czyli istotne tu jest samo działanie gminy podjęte zgodnie z ustawowym obowiązkiem wobec pojazdu pozostawionego bez tablic rejestracyjnych. Nie ma znaczenia tutaj okoliczność doręczenia pozwanemu pisemnego powiadomienia o usunięciu pojazdu. Gmina nie musi zawiadamiać właściciela pojazdu o swoich poczynaniach przed usunięciem pojazdu (art. 753 § 2 k.c.). Przeciwnie, straż gminna lub policja ma ustawowy obowiązek usunąć pojazd, a dopiero później poszukiwać właściciela. Odpowiedzialność pozwanego Ł. Ł. za koszt usunięcia pojazdu z drogi wynika li tylko z faktu, że gmina podjęła - zgodnie ze swoim ustawowym obowiązkiem - określone działania względem rzeczy należącej do pozwanego, celem zabezpieczenia porządku na drodze, bezpieczeństwa ruchu i estetyki przestrzeni publicznej. Zgodnie z art. 754 k.c. kto prowadzi cudzą sprawę wbrew wiadomej mu woli osoby, której sprawę prowadzi nie może żądać zwrotu poniesionych wydatków i odpowiedzialny jest za szkodę, chyba że wola tej osoby sprzeciwia się ustawie lub zasadom współżycia społecznego. W realiach przedmiotowej sprawy, jak się zdaje, działanie polegające na usunięciu pojazdu, nie było poza wolą właściciela pojazdu, nadto ewentualny jego sprzeciw byłby sprzeczny z uregulowaniem z art. 50a przywołanej wyżej ustawy Prawo o ruchu drogowym, wyraźnie wskazującym, kto ponosi koszty usunięcia pojazdu. Roszczenie więc co do zasady jest uzasadnione na podstawie art. 753 § 2 k.c. w zw. z art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2021.450).

Wobec powyższych okoliczności Sąd nie podzielił stanowiska kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego i orzekł jak w pkt 1. sentencji wyroku. Koszt usunięcia i przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym wyniósł 12.270,00 zł, na którą składała się kwota 450 z tytułem kosztów usunięcia pojazdu a także kwota 11.820,00 zł tytułem

kosztów przechowywania pojazdu w okresie od dnia 5.06.2019 r. do dnia 3.07.2020 r. Fakturę nr (...) wystawioną przez firmę (...) M. F. opłaciła Gmina Miejska G. w dniu 7.07.2020 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na kwotę tę składała się kwota 750 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1440 zł tytułem wynagrodzenia kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, a także kwota 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.